

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΚΑ

ΞΑΙΡΩ

Β'

Ὁ Χατζηδόκης, παίρνοντας τη γιά οωσή τοῦ Κοραῆ τὴν ἐτυμολογία α ριοσι, τὸ δάξει (MNE α 104 καὶ 279) μαζί με ἄλλα, πὸν καμιά σέση, οὔτε καμιά ἀντίμωση δὲν ἔχει μαζί τους τὸ ξέρω.

Εἶναι γνωστὸ πὸς πολλὰ ρήματα κάνουν τὸν ἐνεστώ τους ἀπ' τὸν ἀόριστο, ἀνάλογα με ἄλλα (βλέπε Γραμματ. Φιλῆγι. παράγραφ. 366, ζ', ζ'. 1574, 1582, 1591, 1596, 1600). Σὲ ἄλλα δμως εἰσὶτα τὸ ἐνεστωτικὸ θέμα ξεχωρίζεται ἀπ' τὸ θέμα τοῦ ἀόριστου με ποικίλα στοιχεῖα, ἢ τοὐλάχιστο με τοῦ τονισμοῦ τὴ διαφορά. Ἄς πάρουμε τὰ ρήματα πὸν ἀναφέρει μαζί με τὸ ξέρω με τὴσ ἀφέλεια ὁ κ. Χατζηδόκης.

ἔφυγα· φύ(γ)ω, (ἢ φύγω, ἢ φύβω).

ἔσιτελα· σίλλω, ὅπως· ἔσυρα — σύρω.

ἔξανα· ξάνω κτλ., σὰν τὰ· ἔφαλα — σφάλω, ἔφαλα — ψάλλω.

ἔγραφα· γάρουμαι, καθὼς· γράφηκα — γράφουμαι.

Μὰ εἰσὶτα, ἔδν πὸν εἶναι ντόπια καὶ δὲν ἔχουνε πέραση γιά τὴν κοινὴ ἑλληνικὴ, βλέπουμε καὶ πὸς δὲν τὸς σὺβαίνει τὸ ἴδιο με τὸ ἐξέρω. ἐξέρω ἀντὶς ἐξευρίσκω. Σάφτὰ δηλ. περνάει τὸ φωνῆντο τοῦ ἀόριστου στὸν ἐνεστώ χωρὶς νὰ πάθει τὸ ἐνεστωτικὸ τους θέμα καμιά συλλαβικὴ μείωση, ὅπως γίνεται στὸ ἐξευρίσκω. Κι ἀκόμα ὁ τόνος ἀπ' τὴν αὔξηση (προπαρλήγουσα) περνᾷ στὴ ρίζα (παρλήγουσα), πρῶτα πὸν ἔχει πὸν νὰ κάνει ὡς πρὸς τὸ νόημα καὶ πὸν μὴδ' ἀπὸ κανε δὲ γίνεται στὸ ἐξέρω — ἐξέρω.

Τάποδέλοιπα εἶναι πὸν ἀδύνατα σιηρίματα: (ἐ)ψύγῃκα· ψύγομαι ἀντὶς ψύχομαι ἔνεκα τὸ ἐφρύγῃκα — φρύγομαι (πρὸβλ. τήγομαι ἀντὶς τήγουμαι κατὰ τὸ καίγομαι. Φράση· «καίγομαι καὶ τήγομαι»). Τὸ ὑπολήφτιομαι τὸ ξηγάει κι ὁ ἴδιος ὥραία κατὰ τὰ· ἐπίσκοψη — ἐπισκέφτηκα — ἐπισκέφτιομαι, εἶσι καὶ· ὑπόλψη — ὑπολήφτηκα — ὑπολήφτιομαι· τὴώρα λένε καὶ· ἀντιλήθουμαι ἀπ' τὸ ἀντιλήψῃ — ἀντιλήφτηκα. Γιὰ τὸ· θερεθεκα· θερεθεομαι, πρὸβλ. γενηκα· γενομαι καὶ· ἦρεθα· ἔρεθεομαι.

Μὰ οὔτε ἀπτὰ, οὔτε τὰ· ἐσάπησα κτλ. ἔχουνε καμιά ἀντίμωση με τὸ δικό μας τὸ ξέρω.

Ποὺ λυγτερα ἀποδείχνουν τὰ· ἔχθημα, θίγω. ὀφλω καὶ τὰ ῥέσια, πὸν εἶναι ἀγραμμάτων ἀντικεισίων γραμματικὰ λάθια, πρὸβλ. καὶ· τίω ἀντὶς τίνω, (ἦθελεν εἶσθαι ἀντὶς εἶνα κτλ.). Καὶ πὸν ὁσὶσο ὑπάρχει πάντα ἡ τονικὴ μετασέση ἀπ' τὴν προπαρλήγουσα τοῦ ἀόριστου στὴν παρλήγουσα τοῦ ἐνεστώ.

Στὸ· ἐξέρω, ἐπειδὴς ὁ τόνος δὲν εἶναι στὴν προπαρλήγουσα, δὲ σὺντελεῖ νὰ σκηματιστεῖ ἀπ' ἀπτὸ — σὰ νάτανε παρατατικὸς — με μιά μετασέση τοῦ τόνου στὴν παρλήγουσα, ἔνας ἐνεστώς, ὅπως λ. χ. ἀπ' τὰ· ὄλεκα, ἔθηκα, ἔσηκα κτλ., πὸν θεωρηθῆκανε σὰν παρατατικοί, εἶπαν· ὀλέκω, θήκω καὶ θέκω, στήκω καὶ σιέκω κτλ. κατὰ τὸ· ἔπλεκα — πλέκω.

Μὲ τὴ μετασέση τοῦ τόνου ἐγγιῶνται καὶ τὰ ντόπια· ἔκαμα· κάμω (Ἀρτάκη, Πόντος) καὶ· ἔλαβα· λάβω (Κύπρος).

Σ' ἄλλα τοῦτα ἔδν δὲ βλέπω κανένα ἀνάλογο με τὸ πάγκοινο καὶ ζωντανὸ καὶ κλιούμενο κι ἀπ' τὴν παράδοση σωζόμενο· ἔξρω (ἔχι ξέρω ποτα bene), ἀντὶς ἐξευρίσκω, ἀπ' τὸ ἐξέρω τάχα.

Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Τέσσερες ποιητικὲς συλλογές. Νέα ποιήματα τοῦ Ν. Πετιμεζᾶ, Π. Ταγκοπούλου, Κ. Καρθαίου καὶ Ρήγα Γκόλφης.

— Τὸ «Ἀθηναϊκὸ Βιβλιοπωλεῖο» κυκλοφορεῖ σὲ λίγες μέρες τέσσερα ποιητικὰ βιβλία, γραμμένα ἀπὸ νεότερους, μὰ δυνατοὺς κι ἀξιους ποιητὲς μας. Τ' «Ἀπλὰ Ἀόγια» τοῦ Ν. Πετιμεζᾶ, τὰ «Λυρικά» τοῦ Πάνου Ταγκοπούλου, «Τὰ τραγούδια τοῦ νηιοῦ μου καὶ τὶς Κρητισσιώτικες μελωδίες» τοῦ Κ. Καρθαίου, καὶ τοὺς «Ὑμνος» τοῦ Ρήγα Γκόλφης. Οἱ ποιητὲς αὐτοί, ἀρμυρωμένοι γερὰ με γνώση καὶ με τέχνη, μορφωμένοι καὶ συγχρονισμένοι, μᾶς δίνουνε τὴ λυρικὴ ποίηση, πὸν ἡ ἐποχὴ μας γεννᾷ. Αἰσθάνονται με καρδιὰ γαληνεμένη κι ἀπλή, καὶ παρατηροῦνε με νάτια μοντέρνα. Μακριὰ ἀπὸ τὶς παραδομένους πρόληψες καὶ συντηρητικότητες, πετοῦνε, με τὰ φρεγὰ τῆς φαντασίας, πρὸς νέους κι ἀνοιχτοὺς ὀρῶντες. Κ' ἔδν ἀπὸ τὰ κοινὰ τους αὐτὰ χαρακτηριστικὰ, καθένας τους σφραγίζεται ἀπὸ μιά ἰδιαίτερη, ποιοτικὴ ἀτομικότητα. Ἡ ποίηση τοῦ Ν. Πετιμεζᾶ (Ἀόγια) εἶναι γεμάτη ζωγραφιά, με ἀδρὲς πινελιὲς δομένη, πὸν δμως κάτου ἀπ' αὐτὲς τρέυει μιά πνευγὴ δακρυομένη κ' αἰσθητικὴ. Τὰ τραγούδια τοῦ Πάνου Ταγκοπούλου, τὰ χαρακτηριστὴ μιά πνοὴ νιότης καὶ λεβεντιάς, γερὴ ἀντίληψη τῆς ρωσιαϊκῆς πλάσης, ἀγάπη στὴ ζωὴ καὶ στὸν ἔρωτα, κ' ἔνας διονυσιασμοὺς ἠλιολοῦμιστος. Τὰ ποιήματα τοῦ Κ. Καρθαίου, ἀπλά, φωτεινά, λιτά, ζωηρά, γεννήματα ζευγαρωμένης σφίας καὶ φαντασίας, με μιά ξεχωριστὴ ποιοτικὴ στὴν ἐκφραση πὸν πάντα τὰ σημεῖα εἶναι. Ὁ Ρήγας Γκόλφης με τοὺς «Ὑμνος» μᾶς δίνει καὶ πάλι δείγματα τῆς ποιητικῆς του τέχνης, πὸν προσπαθεῖ νὰ ὑψώσει σὲ νόμο ἀπαράβατο, τὸ γεμάτο, δυνατό, γερὸ κι ἀλάδευτο στίχο, συνταξιοσμένο με τὴ φλόγα τοῦ πάθους καὶ τὸ ζῆλο τῆς κοινωνικῆς λεπτοειδίας. Καὶ οἱ τέσσερες ποιητὲς, θγαλιμένοι μὲ ἀπὸ τὸ «Νουμά», γλήγορα ξενολοῖσαν ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ με τὰ νέα τους βιβλία παίρνουνε μιάν ἄξια θέση στὸ νεοελληνικὸ μας γράμμα.

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ: "Ένα ρομάντζο του Ντιναμέλ—Η ἀληθινή του γυναίκα—Ποιήματα τοῦ Πῶλ Φόρ — Μπαρμπούρ — Τὰ «Τρίπτυχα» — ΓΡΑΜΜΑΤΑ ἀπὸ τὸ ΜΟΝΑΧΟ.

— "Ένα καινούργιο ἀριστούργημα χάρισε πάλι στὴ γαλλικὴ φιλολογοίᾳ ὁ Ζυρζ Ντιναμέλ με τὸ νουτοῦ ρομάντζο «*L'Amant et le Maître*». Διότι σ' αὐτὸ βλέπει νὰ δεῖξει πῶς κάθε ἀνθρώπος πού σκεφτεῖται κοινά, συμφωνῶν μετὰ τις κοινωνικὰ συνήθειες πού ἔχει δημιουργήσει ἡ ζωὴ, κ' ἐπομένως κοινά, θεωρεῖται λογικὸς ἀνθρώπος, τετραγωνικὸ μυαλό, ἐνῶ ἕνας ἄλλος πού ζητεῖ νὰ μπει περισσότερο στὴ ζωὴ καὶ νὰ ξετάσει τίς διαφορὰς πληγῆς τῆς μετὰ διαφορετικὸ τρόπο ἀπ' ὅποιο συνηθίζον οἱ ἄλλοι, καὶ μετὰ εὐτελεῖα, θεωρεῖται ἐκφυλὸς καὶ τὸ πολὺ πολὺ τραῦς. "Έταν ἄνθρωπο διὰλέξε γιὰ ἡρώα του ὁ Ντιναμέλ, ἕνα ὑπάλληλο γραφείου, φτωχὸ ἄνθρωπο, κ' ἀφ' οὗ τοῦκοψε στὰ δνὸ τὸ κεφάλι του, ἄρχισε νὰ ξετάσει τὸ μυαλό του καὶ νὰ γράφει τίς ἐντυπώσεις του. "Ο Σαλαβὲν εἶταν ἀνθρώπος ὅμοιος μετὰ ἄλλους τοὺς ὑπάλληλους, δουλιχιασμένος, παραπεισμένος, καὶ ποδοῦσε τὴν ἀνάπαυσι, πού ποτὲ δὲν τὴν γέννηκε στὴ ζωὴ του, ἴσαμε τὴν ἡμέρα πού, ὑπακούοντας σὲ μιὰ παράξενη μαγεία, τραβᾷ τ' ἀφτὶ τοῦ προῖσταμένου του καὶ γι' αὐτὸ διώχνεται ἀπὸ τὸ γραφεῖο, ἐνῶ, ὥσπου νὰ θρῆ ἀπὸ τὴν πόρτα, ὁ πάτερνας του τὸν ἀπειλεῖ μετὰ τὸ ρεβόλβερ του. Τότε ὁ κοινὸς αὐτὸς ἀνθρώπος ἀρχίζει νὰ σκέφτεται διαφορετικὰ. Γιατί νὰ μὴν μπορεῖ καν' ἰς νὰ γράφει σ' ὅλα τὰ πράγματα; "Α, γιατί ὑπάρχουν οἱ κοινωνικὲς συνήθειες, ἡ καλὴ ἀνατροφή πού ἰσοδυναμεῖ μετὰ τὴν ὑποκρισία, ἡ τέχνη νὰ κρατεῖ κανεὶς μερικὰ κινήματα πού μοταταῦτα ἔχει τραβῆ ἐπιθυμία νὰ κάνει. Κι ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ Σαλαβὲν γίνεται τραῦς γιὰ τοὺς ἄλλους πού δὲ σκέφτονται σὰν κι αὐτὸν, καὶ δούλος τῆς σκέψης πού δὲν μπορεῖ νὰν τὴν μετρήσει οὔτε νὰ τὴν κυβερνήσει. Καὶ σκέφτεται, ἂν καὶ λατρεύει τὴ μητέρα του, πῶς ἂν ἐκείνη πεθάνει, θὰ λευτερωθεῖ ἀπὸ τίς φροντίδες καὶ τὰ θάσασα, στὰ ὅποια ὑποβάλλεται γιὰ νὰν τὴ διατηρήσει, καὶ λατρεύει ἀγὰ μιὰ γυναίκα, ἐνῶ σύγχρονα λαχταρᾷ μιὰν ἄλλη, χωρὶς νὰ ξαίρει κι αὐτὸς τὸ γιατί. Καὶ τὸ «γιατί» αὐτὸ εἶναι γιατί τὸ πνευματικὸ ἔνστικτο ὑποτάσσεται συχνὰ σὲ τὸ φυσικὸ. Αὐτὸ εἶναι λίγο χιτηνῶδικο, μὰ ἀλήθεια εἶναι πῶς κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ πει πῶς αὐτὸς εἶναι λεύτερος ἀπ' αὐτὴ τὴ σκλαβιά. "Ολοὶ, λίγο πολὺ, καὶ προπάντων ἐκεῖνοι πού τέχνη τοὺς ἔχουνε νὰ ξετάζουν τὴν ἀνθρώπινη καρδιά, εἶναι τύπου Σαλαβὲν, καὶ γι' αὐτὸ ὁ Ντιναμὲλ ἔγραψε ἕνα ἀριστούργημα, γιατί πρῶτος αὐτὸς ἄγγιξε ἕνα θέμα, πού λίγοι θᾶχαν τὴ δύναμη νὰν τὸ ξετάσουνε ἀφοδᾷ.

— «*Η ἀληθινὴ τοῦ γυναικά*», τοῦ Ἀντιὸ Κορτίς, εἶναι ἡ λεπτὴ μελέτη μιᾶς ἀπλοϊκῆς καρδιάς, γυναικάς, χωρισμένης ἀπὸ τὸν ἄντρα τῆς, πού ξακολουθεῖ ὁμοῦ νὰν τὸν ἀγαπᾷ, καὶ πού, ἂν καὶ μποροῦσε νὰ τὸν ἐκδικηθεῖ σὲ κατάλληλη στιγμή μετὰ τὸ ἴδιο τὸ πάθος του, προτιμᾷ τὸ μαρτύριό τῆς ἀπὸ τὴν ἐκδίκησι, καὶ δεῖχεται ἀληθινὰ γυναικά του,

θυσιάζοντας τὸν ἑαυτὸ τῆς στὴν ἀγάπη του. Οἱ λεπτομέρειες αὐτοῦ τοῦ ψυχικοῦ δράματος, καθὼς κ' οἱ λεπτομέρειες τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῆς κόρης καὶ τῆς μητέρας τῆς, εἶναι φυσικώτατες, χαριτωμένες, συμφωνοῦν μετὰ τὴν ἀνάπτυξή τοὺς καὶ τὴν κοινωνικὴ τοὺς θέσι. Ἡ ἐγωϊστρία μητέρα, πού κατὰ θάθος χαιρεῖται γιὰ τὸ διαζύγιο τῆς κόρης τῆς, γιατί ἔτσι τὴν κερδίζει, καὶ τὸ φτωχὸ πλάσμα πού ἀγωνίζεται γιὰ νὰ ζήσει μετὰ τὴν ἐργασία τῆς καὶ προσπαθεῖ ἄδικα νὰ πνίξει τὴ μεγάλη ἀγάπη πού ξακολουθεῖ νὰ αισθάνεται γιὰ τὸν ἄντρα τῆς, εἶναι τόσο ζωηρὰ καὶ τόσο πραγματικὰ ζουγραφισμένες, πού καὶ μόνο γι' αὐτὸ, τὸ ρομάντζο τοῦτο τοῦ Κορτίς θάρσσει πολὺ καὶ θὰ διαβαστεῖ μ' ἐνδιαφέρον ἀπὸ κείνους πού θέλουνε νὰ γνωρίσουνε τὴν οἰκιακὴ ζωὴ τῆς ἐργατικῆς τάξης τῆς Γαλλίας.

— "Ο Πῶλ Φόρ ξαναγράφει, μετὰ τὴν προσθήκη δέκα ἀκόμα νέων τραγουδιῶν του, τὸν τόμο πού ἀποτελεῖ τὴ δέκατη σειρά ἀπὸ τίς «Γαλλικὲς παλλάντες» του· τὸ *Mors et Vita*. Ποιῆ, σὲ κανένα του ἄλλο ποίημα δὲν εἶχε δεῖξει τέττα ἀλλοτριὰ καὶ τέττα εὐκόλη καὶ λεύτερη εὐθυμία, ὅσο στὰ τελευταῖα αὐτὰ τραγούδια του, τῆς *Γιρλάντας τοῦ χαριτωμένου Οὐίλιαμ*.

«Τὸ λεύτερο ῥόδο τοῦ θουνὸς πήδηξε ἀπὸ χαρὰ τοῦτη τὴ νύχτα, κι ὅλα τὰ ῥόδα τῆς ἐξοχῆς, σ' ἄλλους τοὺς κήπους, εἶπαν.»

— «"Ας πηδήξουμε μ' ἑλαφρὸ τὸ γόνατο, ἀδερφεῆ μου, πάνω ἀπὸ τίς γκρίλλιες. Μὴ καὶ τὸ ποιητικὸ τοῦ κηπουροῦ ἀξίζει μιὰν οὐμίχλη πού γυαλίζει;»

«Εἶδα μιὰ τοῦ θέρου νύχτα, πάνω σ' ἄλλους τῆς γῆς τοὺς δρόμους, τὰ ῥόδα νὰ τρέχουνε πίσω ἀπὸ ἕνα λεύτερο ῥόδο.»

— «*Μπαρμπούρ*, ἡ ἡ Παγκόσμια Εἰρήνη» τοῦ Ἀντιὸ Μπιλὸ εἶναι ἡ καινεῖρη σάτυρα τῆς οὐτοπίας καὶ τῆς πράξης, πού ποτὲ δὲν εἶναι ἀδερφεῖ τοῦ ὄνειρου. "Ο Μπαρμπούρ εἶναι ἕνας ἀνθρώπος ἀδῶος, γεννημένος μετὰ ψυχὴ ποιητικὴ πού μοιράζει τὰ κεφάλαιά του χωρὶς νὰ ζητεῖ τόκο ἢ καμιάν ἄλλη ἱκανοποίηση. Μόνο σκοπὸ τῆς ζωῆς του ἔχει νὰ ομορπίζει γύρω του τὴν εὐτυχία, καὶ σὲ τέλος, μπλεγμένος σὲ μιὰ συμμορία κακούργων, τελειώνει σὲ νὰ κατηγορηθεῖ γιὰ τὴ δολοφονία μιᾶς κόρης καὶ νὰ καταδικαστεῖ ἄθῶος. «Λέγονται νὰ πληρώσω γιὰ τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ μὴν ταράξω τὴν παγκόσμια εἰρήνη», λέει, ἀκούοντας τὴν ἀπόφασιν, καὶ παρακράει γιὰ τίς Ἰνδίες, ὅπου θὰ κάνει τὴν ποινὴν του. Κ' ἔρχεται κατόπι ἡ περιγραφή τοῦ ταξιδιοῦ, τόσο κωμικὴ, πού γεννᾷ ἀκράτητα τὰ γέλια, γιατί δεῖχνει πῶς ὁ συγγραφέας ποτὲ δὲν ἔκανε τὸ ταξίδι τῶν Ἰνδιῶν καὶ πῶς ὅλες τίς πληροφορίας τίς δανείστηκε ἀπὸ τὸ *Λ. Μπουρμπονώ*. Στὸ τέλος λέει μ' ἕνα φλέγμα ἀξιοθαύμαστο καὶ πολὺ ἥρεμα. «Πιστεύω πῶς τὰ τοπεῖα δὲ θᾶχουν ἀλλάξει». Μόνο γι' αὐτὴ τὴν ἀμνηστία φράση μπορεῖ κανεὶς νὰ διαβάσει ὀλίγη ἀπὸ τὸ κουραστικὸ ρομάντζο, γιατί σὲ τέλος ἀνακουφίζεται γελώντας μετὰ τὴν καρδιά του.

— Τὸ περιοδικὸ τῆς Ἀλεξάνδρειας «Γράμματα» ἔβγαλε τελευταῖα σ' ἕνα φροντισμένον κι δημοφιλῆ

μένο τόμο τριανταένα τραγούδια του Φερνάν Λεφρέ, κάτω από το γενικό τίτλο «Τρίπτυχον». Μερικά απ' αυτά είναι πολύ ωραία, γραμμένα μ' ένα σίγχο άλλο, φυσικό και φροντισμένο. 'Ανάμεσά τους ξεχωρίζουμε την «Αναμονή», το «Δέλι» και «Αυτούς που δὲ μιλούν», άποδοσμένα με πολύ αίσθημα και με μιαν άπλόγη ζηλευτή.

GRAZIELLA

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΜΟΝΑΧΟ. — Οί Σαηλόκοι του Παρισιου θγαλανε το φερμανι τους. 'Ο γερμανικος λαος καταδικασθηκε να σουμεψει 42 χρονια για την αυταντικη κεφαλαιοκρατια. Θα πληρωσει με τον ιδρωτα του τις αμαρτιες του Γουλιελμου, του Λουβιτωρφ, του Τριπτις. Βεβαια, στη Δυνηκη της «Ειρηνης» υπάρχει και κάποιο αερου, έπογραμμένο και απο τους Γερμανους, που λεει πως ο γερμανικος μιλιταρισμος ειτανε η μόνη αιτία του πολέμου. (Και ο μακαριτης Γουαρισμός, που απειλούσε τις Ινδίες και την Ιβόλη; ο εγγλεζικος ιμπεριαλισμός; ο γαλλικος σωδινισμος; να μη φταινε και τούτοι λιγυλάκι;) Μολαπατια κάμποσοι χοντροκέφαλοι Εύρωπαίοι δὲν καταλαβαίνουν, με τι δικαίωμα θά τιμωρηθούνε και τὰ μωρά της κούνιας, και κεινοι οι Γερμανοι που δὲ γεννηθήκανε ακόμα. Μια 'Ελβετικη εφημεριδα λογάρισε οτι κάθε εικοσι Γερμανοι θά έχουν να πληρώσουν ίσαμε το 1963 ενα εκατομμύριο μάγκα. Μεσα οὲ τούτους τους εικοσι δυοιυχιόμενους θρσκουνται και τὰ μωρά, οι γέροι, οι γυναίκες και οι άρρωστοι. Και τούτο λέγεται πολιτισμός και δικαιοσύνη! Οί Γερμανοι διώσανε τους δικούς τους τυράννους και στη θέση τους ξεφτυρώσανε ξένοι δήμιοι για να τους γδάρουν. Τί ωφέλεια έχει το γερμανικό προλεταριάτο από το σοσιαλισμό, αν στη θέση του Γερμανου έκμεταλλευτή παρουσιάζεται ο Γάλλος ή ο Άγγλος εκμεταλλευτής, αν η γερμανική βιομηχανία και τὰ φυσικά προίοντα της χωρας εθνικοποιηθούν μονάχα για τις τσέπες των χρυσοκανθάρων της Αντάντ; Τί ωφέλεια έχει ή εργατική και ή μικροαστική τάξη της Γερμανίας, αν σπάσει στο έσωτερικό τις πολιτικές της αλυσίδες, μονάχα για να φορέσει τις πιό βαριές που της βάζει το εξωτερικό; Μά δὲν έχασε ο λαός τούτος κάθε έλπίδα. Τὰ ανθρωπιστικά πνεύματα των χωρών της Αντάντ (πρωτ' απ' όλα οι σοσιαλιστές), ίσως θά κινηθούν για τη σωτηρία της ευρωπαϊκής ανθρωπότητας. Γιατι το ξαιρουμε όλοι: ο τάφος της Γερμανίας και της Αδοιρίας, της κεντρικής Ευρώπης, θά είναι και ο τάφος όλης Ευρώπης. 'Η ήπειρός μας σήμερα ίσα ίσα, περισσότερο από άλλοτε, αποτελεί ενα κορμί, και αν ενα μέλος του είναι σάπιο, θά χαλάσει με τον καιρό ολόκερο το κορμί. Μονάχα οι Σαηλόκοι δὲ θέλουν να καταλάβουν την αλήθεια τούτη. 'Η οκλαδιά του Γερμανου προλεταρίου θά έχει γι' αποτέλεσμα και τη οκλαδιά του 'Εγγλέζου, του 'Ιταλου, του 'Ελληνα εργατή. "Ολοι οι λαοι έχουν ενα κοινό έχτρο, που χτες τον έλεγαν Γουλιέλιο ή Χίντεμποργκ, σήμερα τον λένε Φος ή Μπριάντ, αύριο πάλι θά τον λένε αλλιώς: και όλοι αυτοι οι κύριοι κατά βάθος είναι άγαπημένα αδέρφια.

Το μόνο κράτος που λευτερώθηκε σήμερα από του-

το τον κοινό έχτρο, είναι ή Ρωσία. Γι' αυτό στη Γερμανία πολλοι (όχι μονάχα οι σαρατακιστές) ζητάνε στην άπελπισία τους κάποια άγκυρα σωτηρίας στη μεγάλη Ρωσική Δημοκρατία. Μά τι να κάνει ή δυοιυχιόμενη; Και κεινη, αν και ξεπάστρεψε τόσο αποτελεσματικά τους τσαρικούς της δημιους, βρίσκεται οὲ πολλά ακόμα, τουλάχιστο εξωτερικά, κάτω από το ζυγο της αυταντικής κεφαλαιοκρατίας, που φοβόται μήπως και τὰ σπύδα του Μπολοσεβικισμου πέσει στη Γερμανία και απ' εκεί στις δικές της χώρες. Τί θά γίνει τότε το φερμάνι των Σαηλόκων; 'Ανάμεσα στη Γερμανία και τη Ρωσία ιδρύθηκε ενα νέο καπιταλιστικό κράτος, ή Πολωνία, που δὲν μπορεί ούτε να ζήσει ούτε να πεθάνει. Μά ενα κάνει τούτο το δημιουργημα μιας εγωιστικής πολιτικής: μπουίζει τη Γερμανία και τη Ρωσία να συνεργαστούν. Είναι ο φραγμος, που τον εστησε ή Ανταντ εκει για το «φρόδο των Ιουδαίων», δηλ. των Μπολοσεβικών.

Και μολαπατια. Οί πνευματικές σχέσεις των δύο μεγάλων τούτων χωρών σιγα σιγα περνανε το πολωνικό «κινέζικο τειχος». Στο Βερολινο σήμερα ζούνε άπάγου κάτω 120 χιλιάδες Ρωσοι. Στις ε-παρχίες της Γερμανίας θρσκουνται ακόμα 70 χιλιάδες Ρωσοι αιχμάλωτοι, που έχουν όμως σχετική ελευτερία και δουλεύουν στα άγροτικά χτήματα με την ίδια πληρωμή σαν τους Γερμανους εργατες. Βέβαια δὲν μπορεί κανεις να πει πως όλοι τούτοι είναι Μπολοσεβικοί ή σοσιαλιστές. Κάμποσοι είναι ακόμα σπαδοι του Γουαρισμου. Στη γερμανική πρωτεύουσα θγαίνουν δυο καθημερνες ρωσοικές εφημεριδες. Και το πιό σπουδαίο είναι ή μεγάλη παραγωγή εργαων της ρωσοικής ανθρωπιστικής φιλολογίας, του Γολστόν, του Γκόρκη και πολλών άλλων λιγώτερο γνωστών.

"Ενας από τους τελευταίους είναι ο Σάλτικοβ, που γεννήθηκε στα 1826 και πέθανε στα 1899. Μαζί με τους συγκαιρινούς του, το Ντιστογιέβσκι, τον Τοιστόν και τον Τουργκένιεβ, χαρακτηρίζεται και τούτος τη ρωσική φιλολογία και δημοσιογραφία του δεύτερου μισου του περασμένου αιώνα. Είναι σατυριστής. Στην παλιά Ρωσία είχαμε δυο μεγάλα πνευματικά κόμματα, τους «οισαδόφιλους» και τους «φραγκόφιλους». 'Ο Σάλτικοβ δὲν ανήκε ούτε στο ενα ούτε στο άλλο κόμμα. Τούτο τον έκανε ικανό να σατυρήσει με τον πιό καλλιτεχνικό τρόπο την εξαχραβαμένη του πατριδα. Οί αναγνώστες του γελάνε για τους κωμικούς τύπους στα έργα του. Μά αληθινά δὲ θά υπάρχουν στη Ρωσική φιλολογία πιό μελαχολικές ιστορίες. Πολλοι Ρωσοι νομίζανε πως στην πατριδα τους όλα θά γινόντουσαν καλύτερα, αν ή παλιά καλή βάση της Ρωσοικής κοινωνίας ήθελε να πάσει μια κάπως πιό ήθικη χρωματιά. 'Ο συγγραφέας μας δείχνει στα μυθιστορήματα και στα διηγήματά του, πως μια τέτοια βάση δὲν υπάρχει, ούτε υπάρχουν οι ανθρωποι που έπρεπε να τη στηρίξουν. Γιατι ίσα ίσα, εκείνοι που όλο φωνάζουν για την ιερότητα της οικογένειας, της περιουσίας, του κράτους, αυτοι έχουν χαντακώσει την οικογένεια και την περιουσία, αυτοι έχουνε προδώσει και πουλήσει το κράτος. "Ο,τι είναι ο Swift για την Άγγλία, είναι ο Σάλτικοβ για τη Ρωσία. "Αν και τώρα δὲ φαίνεται πιό

τόσο επίκαιρος, ωστόσο ίσα ίσα σήμερα θά έπρεπε να γίνει περισσότερο γνωστός, επειδή τὰ έργα του (12 μεγάλοι τόμοι), μᾶς παρασιταίνουν τόσο τέλεια τὴν παλιὰ ρωσικὴ κοινωνία καὶ τὶς σχέσεις της μὲ τὴ σημερινὴ μεταπολεμικὴ.

Μιὰ μικρὴ συλλογὴ τῶν σατυρικῶν διηγημάτων τοῦ Σάλτυκοβ ἔβγαλε τελευταία σὲ γερμανικὴ μετάφραση ὁ Neue Merkur τοῦ Μονάχου, (« Satiren von Michail Saltykow »). Ἡ συλλογὴ αὐτὴ εἶναι πολὺ διαλεγμένη καὶ δείχνει καὶ σιτοὺς τυφλοὺς ἀκόμα, πὼς ὁ Μπολοσεβικισμὸς δὲν εἶναι προὶν μερικῶν φαντασιόπληκτων ιδεολόγων, μὰ κάτι ποὺ εἶταν ἐπόμενο νὰ θγεῖ στὸ ἔδαφος ποὺ τόσο τὸ εἶχε καλλιεργήσει καὶ τῆξε κάνει κατάλληλο γιὰ τέτοιες ιδέες ἢ κακοδιοίκηση τοῦ Τσαρικοῦ καθεστώτος.

Μόναχο. Γεννάριος

ALEX STEIMETZ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Στῆς μούχλας τὰ θολὰ νερά.

Στῆς μούχλας τὰ θολὰ νερά, ἕνας χειροῦργος χώδηκε, νὰ βρεῖ δυὸ γλωσσαμόντορες, ὁ ἄμοιρος, φραγώθηκε. Καὶ τράβηξε χαρούμενος δυὸ φουνοκαμμέν' ἀσκά, τὸν ἀγαθὸ Ἐξαρχόπουλο καὶ τὸν Ἀντρέα Σκιά.

Μονόλογος τοῦ Σκιά.

Τοῖς χυδαίοις μούρη μοῖρα!
Βγάλ' τὸ σιὰρι ἀπὸ τὴν ἦρα,
Μαλλιαροῖς δεῖξον τὴ θύρα,
δὸς ὑπόδημα εἰς χεῖρα...
Γράφε ζῦθος, ὄχι μύρα,
γράφε φθεῖρ καὶ ὄχι ψεῖρα,
πλημμυρὶς, ὄχι πλημμύρα...
Ἐπαθα μεγάλη φύρα,
τὸν κατήφορον ἐπήρα
τὸ μυαλό μου καὶ μιὰ λίρα...

ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ

ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ὁ δεῦτερος διαγωνισμὸς τοῦ «Νουμᾶ» γιὰ παιδιατικά τραγούδια, ποὺ προκηρύχθηκε στὸ ὑπ' ἀριθ. 662 τῆς 14 τοῦ Δεκέβρη 1919 φύλλο μας, δὲν ἔδωσε ἀποτελέσματα ἄξια λόγου. Πολλά, πάρα πολλὰ χειρόγραφα μᾶς σιαλθήκανε, μὰ ἡ Ἐπιτροπὴ ποὺ εἶχαμε ουστήσει, ἂν καὶ τὰ ξέτασε μὲ μεγάλη προσοχή, δὲν μπόρεσε νὰ βρεῖ κανένα παιδιατικό τραγούδι ποὺ ν' ἀξίζει τὸ θραβεῖο. Σεχώρισε, βέβαια, μερικὰ ποιήματα, μὲ τέχνη γραμμένα, ὅμως ὁ ἄλλ' ἀπ' αὐτὰ ἔλειπε ἡ σωστὴ παιδαγωγικὴ γραμμὴ, καὶ ὁ ἄλλος ἡ διατύπωση εἶταν ἀνώτερη ἀπὸ κείνη ποὺ χρειάζεται στὴ διανοητικότητά τοῦ παιδιοῦ.

Ἔτσι, μένουμε μὲ τὰ τραγούδια ἐκεῖνα ποὺ μᾶς ἔδωσε ὁ πρῶτος διαγωνισμὸς τοῦ «Νουμᾶ» καὶ ποὺ ἴσως ἀργότερα θγοῦνε σὲ ξεχωριστὸ βιβλίον.

ΒΑΡΒΑΡΟΠАЗΑΡΟ

Στὴ στήλῃ αὐτὴ παρακαλοῦμε ὁλοῦς τοὺς ἀνυγνώστες μᾶς νὰ μᾶς βοηθήσουν.

— Ὁ κ. Δραγάτης χαρετᾶ ἐκ μέρους τῶν ἐταίρων τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα καὶ ἐκφράζει τὴν χαρὰν αὐτῶν δι' οὗς καὶ πάλιν ἡ εἰταιρεία τίθεται ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς βασιλικῆς εὐμενίας.

ἰδφ. «ΠΡΩΤΗΥΟΥΣΑ» 17 Γενάρη σελ. 1 κολ. 4

— Ἡ Ἀστυνομία Πειραιῶς εἶχε συλλάβει προχθὲς δύο ἄτομα ὡς ΕΝΕΧΟΜΕΝΟΥΣ εἰς τὰς κλοπὰς ταύτας.

ἰδια ἐφημερίδα 17 Γενάρη σελ. 4 στήλ. 1

«Ὡσαύτως ἀπομακρύνονται τοῦ Πολ. Ναυτικοῦ οἱ σπουδασταὶ τῶν Πανεπιστημίων καὶ τοῦ Πολυτεχνείου, ὡς μὴ δυναμὲνη νὰ συμβιβασθῇ ἡ σπουδὴ τῶν μετὰ τοῦ ἐπαγγέλματος ἐργάτου θαλάσσης».

(Ἐντυπος Ἔγκ. Ὑπουργ. Ναυτικῶν, ἀρ. 63 π.ἔ. σελ. 4).

«Ὁ διαγωνισμὸς τῶν μουσικῶν ἐνεργηθῆσεται ἐν Ναυσιτάμῳ τὴν 1ην Δεκεμβρίου. — Δι' συμπληρωθόμενα 16 κεναὶ θέσεις ἀφορῶσι τὰ ἐξῆς Μουσικὰ ὄργανα: Φλάουτο, Κουαρτίνο, Κλαρίνα, Κουαρτέτα, Κλαπαδόρα, Τρόμπα, Μπέ-Μπάσα, Εὐφώνιο, Μπάσο Μ. Β. Τύμπανο, Μέφα Τύμπανο.

Ἡ ἐξέτασις ΠΟΙΗΣΗΤΑΙ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ὠριωμένων τεμαχίων ἐκ πρώτης ὄψεως».

(Ἐντυπος Ἐγκυκλίος Ὑπουργείου Ναυτικῶν ἀριθ. 300 π. ἔ. σελ. 5).

Ἐρευνήσας τῆς τὸ ἐπιης τοῦ μαντιῶ τῆς...

Πότε ὁ ἥλιος θωπεύει τοὺς συμπολίτας μὲ τὰς ἀχίδιας του.

Καὶ οἱ συμπολίται εἶναι τὰ ἀδῶα θύματα τοῦ θηλυπρεποῦς καιροῦ.

(Ἐφημ. «ΚΗΡΥΞ» τοῦ Βόλου)

Δὲν ἦτο συνέπεια αἱ ἀποφάσεις.

(«ΠΛΗΤΡΙΣ» σελ. 2, στήλῃ 2, 17.1.1921).

Μεθ' ὅλα τὰ παράτονα δὲν ἔχω λόγον διὰ τὰ μετανοήσω.

(Ἰοία ἐφημερίδα, σελ. 1, στήλῃ 5, 17.1.1921)

ἢ διαμαρτυρία δὲν ἀφεώρα εἰς τὴν οὐσίαν... ἢ ἔνστασις των, ἥτις ἀφεώρα τὴν διατύπωσιν.

(«ΔΑΥΗΜΕΡΙΝΗ» 19.1.1921, σελ. 4, στ. 1).

... ὁ Μητροπολίτης Θεόκλητος πᾶ ζητήσῃ νὰ ἐνεργηθῇ ἔλεγχος ἐπὶ τῶν διατεθέντων πιστώσεων, κτλ. κτλ.

(Ἐφημ. «ΑΘΗΝΑΙ» 20 Γενάρη 1921, σελ. 2, κολ. 2)

Ὁ κ. Ν. Στράτος, λαμβάνων τὸν λόγον, λέγει ὅτι, ΤΑΣ ΔΗΛΩΣΕΙΣ, εἰς τὰς ὁποίας προέβη ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, καταλήγων εἰς τὴν πεποιθῆσθαι, ὅτι ἡ Συνέλευσις θὰ περιβάλλῃ διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς τὴν νέαν Κυβέρνησιν, ὅπως ἐνισχύσῃ τὸ ἔργον τῆς, τὸ σχετιζόμενον ἀμέσως πρὸς τὴν διαχείρισιν τῶν ὑπεριτάτων Ἐθνικῶν συμφερόντων, ἅτινα εὐρηγνται σήμερον πρὸ τῆς ἐρεῦνης τῆς Εὐρώπης, ΝΟΜΙΖΕΙ πρὸς τὴν δηλώσῃ, πρὸ πάσης μηφοφορίας, ὅτι θὰ παρῶσῃ μὲν ψήφῳ ἐμπιστοσύνης πρὸς τὴν Κυβέρνησιν κτλ. κτλ.

(«ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» 26.1.1920, σελ. 1, στήλῃ 6)

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

—Τοῦ Γ. Γκέρστερ ΝΤΟΡΑ, μυθιστόρημα, μετάφρ. Ἑλένη Μακρῆ, ἔκδοσις Γ. Βασιλείου (δρχ. 4).

—Τοῦ Κ. α. Φλαμαριώνος ΣΤΕΛΛΑ, μυθιστόρημα, μετάφρ. Α. Δαλέζιου, ἔκδ. Γ. Βασιλείου (δρχ. 3).

—Βγήκε σὲ ἰδιαίτερο φυλλαδάκι ἡ ὁμιλία τοῦ Μιχάλη Ροδά, πού ἔγινε στίς 3 τοῦ Δεκέβρου στὸ Λαϊκὸ Κέντρο τῆς Σμύρνης, γιὰ τὸν ποιητὴ Λορέντζο Μαβίλη. Ὁ Ροδάς ἀνάλυσε τὸ θέμα του μὲ ἐξαιρετικὴ χάρη, κ' ἔδωσε μιὰ σύντομη μὰ πολὺ ἀληθινὴ ζουγραφία τῆς ζωῆς καὶ τῆς τέχνης τοῦ Κερκυραίου σο-νετογράφου.

ΞΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

—Le Monde Nouveau, Γεννάριος 1921. — Ἄν-ρὸ ντε Ρενιέ: Ἔλα, ἄμορφη πληγωμένη καρδιά (ποίημα). — Ζὰν Ἐριμέ: Τὸ ἔργο τοῦ Ἄνρὸ ντε Ρενιέ. — Μ. Τρίμπ: Μπολοσεβικισμὸς καὶ σοσιαλι-σμός. — Ἀνριὲν Λωιέρ: Ποιήματα.

— La Revue Critique (25 τοῦ Γεννάριος 1921). — Κολομπιέ: Ἡ ἀληθινὴ ἱστορία τοῦ Κο-μοράκ. — Ρομπέρ Λεζιάν: Τὰ Ἐλεονόεια μουτή-ρια. Ρομπέρ Λαμπελαίν: Οἱ ἀγάπες τοῦ Τραπε-ζίτη τῶν βασιλέων. — Γκαρνιέ: Στροφῆς γιὰ τὶς ἐποχές κτλ.

— Mercure de France (1 τοῦ Φλεβάρη 1921). Πῶλ Ριβάλ: Γαβριέλ Νι' Ἀννούζιο. — Κουλόν: Μιὰ σιγή τῆς Συμβολιστικῆς ὥρας. — Ἀντρέ Φον-ταινάς: Μπρὸς τὸ θάνατο (ποίημα). — Ντανβίλ: Τὸ σῶμα μας ἀθάνατο. — Νικιτίν: Μερικὲς παρα-τηρήσεις γιὰ τοὺς Κούδρους, κτλ.

Ἵλοι οἱ Ἐπιθεωρητῆς, ὅλοι οἱ Καθηγητῆς, ὅλοι οἱ Δασκάλιοι καὶ ὅλοι οἱ Δημοτικιστῆς πρέπει νὰ συστήσουν στοὺς μαθητῆς καὶ στίς φιλικῆς τους οἰ-κογένειες τὸ βιβλίον τοῦ Δὸν Κιχώτη. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ φιλολογικὴ του ἀξία, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν εὐχάρι-στηση πού σκορπᾷ τὸ διάβασμά του κτλ ἀπ' τὴν ἀνυπολόγιστη ὠφέλεια πού ἔχει γιὰ τὸ Δημοτικι-στικὸ ἀγῶνα, θὰ πᾶψουν πιά τὰ Ἑλληνόπουλα νὰ διαβάζουν τὸν «Πειρασμὸ», τὸ «Νὰτ Πίγκερτον» καὶ τὰ παρόμοια.

Ἐνας Ἐπιθεωρητῆς Δημ. Ἐκπαιδύσεως

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. ΠΕΡ. Δ. ΚΟΛ. Ἐακοιοῦθα καὶ σιγὰ σιγὰ θὰ νιώσεις (ὄχι νοιόσεις) τί σοῦ χρειάζεται ἀκόμα γιὰ νὰ σκαρῶνεις ἄμορφα τραγούδια. — κ. ΑΡΧ. ΧΙΛ. Σύμφωνοι. «Τὸ καλωκατωμένο ἀντικεί-μενο ἔχει τὴν ὠραιότητα του» καὶ... τὴν ὀρθογραφία του. — κ. ΗΛ. ΓΙΑΜ. Ἐχεις δίκιο.

Ἐξω, γὰρ θεοῦ, γλυκιά σὰ μέλι
ἡμέρα ἀνάστασις, φῶς, εὐλογία,
κανένα σύννεφο, — Μὰ τί μᾶς μέλει;

Ὅντε μᾶς δέ μᾶς μέλει! Ὄσοοο, δημοσιεύουμε δὴ τὴν πληρωμένη ἀγγελία σου. Ἐθὰ ἐπιθυμοῦσα κάλ-ηλογραφῆσω μὲ δεσποινίδες διὰ τὸ ζήτημα τῆς μαλ-λιαρῆς γλώσσας μέχρι 18 χρόνων. Γράφατε. Ἡλ. Γιαμ. Πῶσοι Ρεσιάν. Ἀθήνα. — κ. Κ. ΚΑΡΑΒ. Νὰ ἔακοιοῦθες καὶ κἀνὶ θὰ θῆναι μὲ τὸν καιρὸ καὶ μὲ τὴ μελέτη. Ὁ «Νοστολγὸς» μᾶς ἄρσεε περισσό-τερο. Ν' ἀποφεύγεις καὶ τὶς καθήχες λέξεις, λ. χ. «ἀ γ κ α λ ι ο ὄ λ α» καὶ τὰ τέττα. — κ. Ζ. Μ. Π. Τί τονὸ θές τὸ Ραφαήλ; Νὰ καμαρώσει τὴ «Γύφτισσα»; Δοκίμασε σ' ἄλλο θέμα λιγώτερο ἀντιπαθητικὸ. — κ. Γερ. Δ. Κασ. Γιατί νὰ πικραίνεσαι; Στείλε μας ἄλ-λα, καλύτερα. Γιὰ τὶς παρατηρήσεις, τὶς ἄλλες, ἔχεις καὶ δὲν ἔχεις δίκιο. Φασκέλωσ' τα! — κ. Β. ΑΛΜ. Ἀρχίσεις καλὰ καὶ στὰ δύο, μὰ τὰ χαλνᾶς στὴ συνέ-χεια. — ΣΤ. ΑΜ. Καλοῦτιχο. Ὁ κ. Σ' θρίσκειται δώ. — κ. ΔΗΜ. ΠΟΜ. Λίγη προσοχὴ ἀκόμα καὶ θὰ πετύχεις. Τὸ «Ἐρμὸ βράχι» δὲν τὸ λέμε, δοο κἄν τὸ χρειάζομαστε νὰ τὸ ριμάρομε μὲ τὸ μ ἄ χ η. — κ. Ι. Σ. ΑΡΔ. Ἀφοῦ εἶσαι «μὸ λ ι ε 14 ἐτῶν» ἔχεις και-ρὸ ἀκόμα. Μὴ βιάζεσαι. Θὰ γράφεις καλὰ μιὰ μέρα. Τὸ «Ἀριστεῖον» σου λ. χ. καλοῦτιχο. Ξαναδοῦλεψέ το καὶ στείλ' το μας. — κ. ΤΑΚ. Φ. Θὰ γίνει κτ' αὐτό, μὰ σιγὰ σιγὰ. — κ. Φ. ΑΣΤΡ. Δὲ θαρῖσαι! Ὅλους τοὺς ξεχωριστοὺς ὁ κοσμάκης τοὺς περιφρο-νεῖ, ἀφοῦ δὲν τοῦ μοιάζουν. — κ. ΣΟΦ. Καλοῦτι-χο. Ὅχι καλό. Τὸ καλὸ θάρθει μοναχὸ του καὶ τὸ περιμένουμε. — κ. ΑΓΝ. Εἶπες πὼς θὰ μᾶς γρά-φεις κτ' ἀκόμα νάρθει τὸ γράμμα σου. Γιατί; Πε-ριμένουμε.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

διὰ τοὺς κ. κ. Ὀδοντοῖατροὺς

Ὁ Οἶκος «LABARBERA» I. ΚΑΝΔΡΗ & Σία ὀδὸς Σταδίου 3 γνωστοποιεῖ ὅτι ὁ ἐν Λονδίῳ οἶκος

CLADIUS ASH & CIE

ἀνέθεσεν αὐτῷ διὰ Συμβολαίου τὴν ἀπολειστικὴν πώλησιν καὶ ἀντιπροσωπεῖαν τῶν εἰδῶν του διὰ τὴν Παλαιάν, Νέαν Ἑλλάδα καὶ Σμύρνην.